

Mezőgazdasági diáktábor

Alig akad olyan nap, hogy az újságok ne adnának hírt, tudósítást tanulóink, diákjaink nyári táboroztatásairól, a különféle szaktáborokról. Szövetkezetünket és városunkat is az a szerencsés megtiszteltetés érte, hogy házigazdái lehettünk az 5. Mezőgazdasági Pályairányító Tábor szervezésének. Szerény jubileumunk sejteti: Csongrád—Szolnok—Heves megye termelőszövetkezeteinek területi szövetségei érdemesnek tartják, hogy a mezőgazdasági szakmát ebben a formában is népszerűsítsék és évről évre váltakozva, valamelyik megyében negyven-ötven hetedik osztályos tanulókat táboroztassanak. 1982 óta — évente mindig más-más városban — Mezőtúr, Jászapáti, Karcag, Szeged, Hatvan volt az eddigi táborhely. Három megye ugyan nem mondható fél országosnak sem, de nem is akarjuk jobban kibővíteni.

Az idén is változatos programot sikerült teljesíteni. Hat termelőszövetkezetbe látogattunk el, ahol a pajtások megismerkedhettek a szövetkezet alaptevékenységével. Nemcsak a Hatvani Lenin Tsz gépműhelyét, hanem a mezőgazdasági gépszerelőknek épült oktatóbázist is láthatták a pajtások. A gödöllői tangazdaság nagygombosi szakosított, modern szarvasmarhatelepét összehasonlíthatták a hagyományos, régi telepekkel. A mezőgazdasági termékeket feldolgozó üzemek közül ellátogattunk a Nagygombosi Tejüzembe, a Csányi Állami Gazdaság Traubisoda-palackozójába, a Hatvani Konzervgyárba, a Selypi Cukorgyárba és megnézhatték a tanulók Gyöngyöstarjánban Heves megye legmodernebb borpalackozóját is. Az Újmajori Kutató Intézet munkatársai diáképes vezetéssel egybekötött tájékoztatást tartottak az intézet munkájáról.

Nem maradhatott ki a programból a Gödöllői Gépkísérleti Intézet meglátogatása, az állandó gépbemutató megtekintése. Ezt követően ellátogattunk a Gödöllői Agráregyetem Oktatási Centrumába, ahol az egyik tanár vezetésével megnéztük a mezőgazdasági tanszékek szemléltető eszközeit, majd a gépészkar épületét, az előadótermeket és gépdidaktikai műhelyeit.

A tábor élete egyébként hasonlóan zajlott, mint annyi más úttörőtáboré. Volt lehetőség a sokféle szakmai program mellett pihenésre, kikapcsolódásra. Az alföldi pajtásokat elvittük a Mátrába, gyalogtúrát vezetünk Mátrafüred környékén, Kékestetőről Mátraházáig. Megnéztük a párdi kocsimúzeumot, a gyöngyösi Mátra-múzeum állandó természeti és vadászati kiállítását. Az időjárás még egy strandolást is lehetővé tett. Délutánonként,

estefelé sportolás szerepelt a programban.

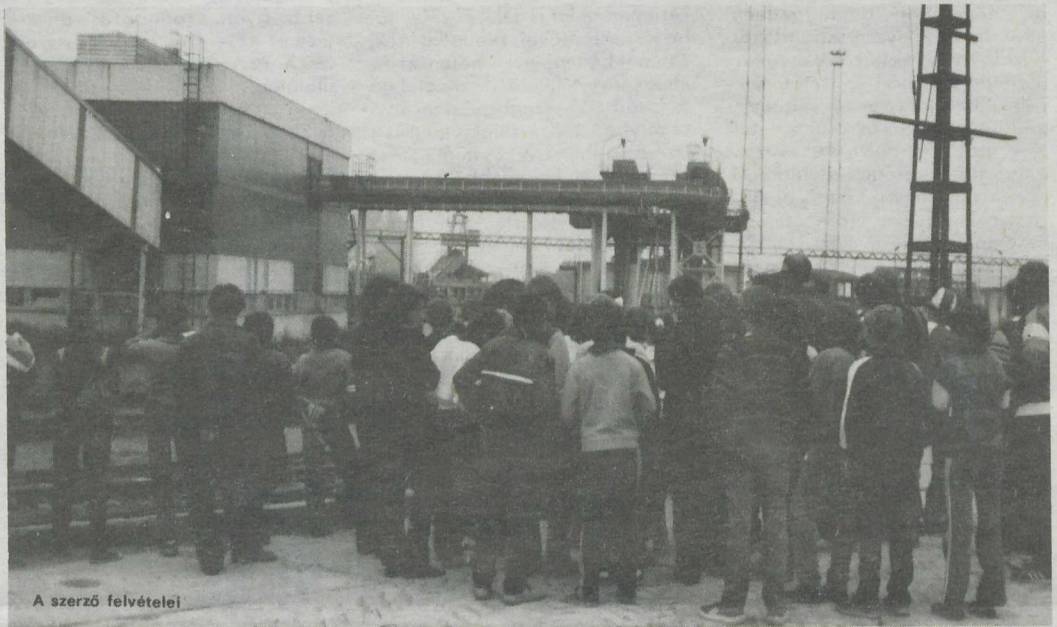
Termelőszövetkezetünk KISZ-bizottsága a tábor színvonalas lebonyolításáért védnökséget vállalt, így a Hatvani Lenin Tszben — a Szocialista Brigádok Házánál — sportversenyre és szalonnasütésre került sor. A tábor végén segítettek az ötállomásos akadályverseny levezetésében is. Ezzel tulajdonképpen fölmérést kaptunk a gyermekek tíz nap alatt szerzett ismereteiről. A Zagyvaszántói Zagyvavölgye Termelőszövetkezet esti vadász-házi programja — kirándulás az erdei volt bazaltbányatóhoz — maradandó emléke maradt a tábor lakóinak. Az estéink sem

teltek esemény nélkül. Megnéztük a Gyöngyvirágtól lombhullásig című Homoki Nagy István filmet, másnap a Hatvani Lenin Tsz számítógépes csoportja vonult ki játékprogramokkal, s a gyerekek emléklapot is tervezhettek. Bűvész és a népszerű Lekvár-együttes tett játékával, énekével kellemessé egy másik estét.

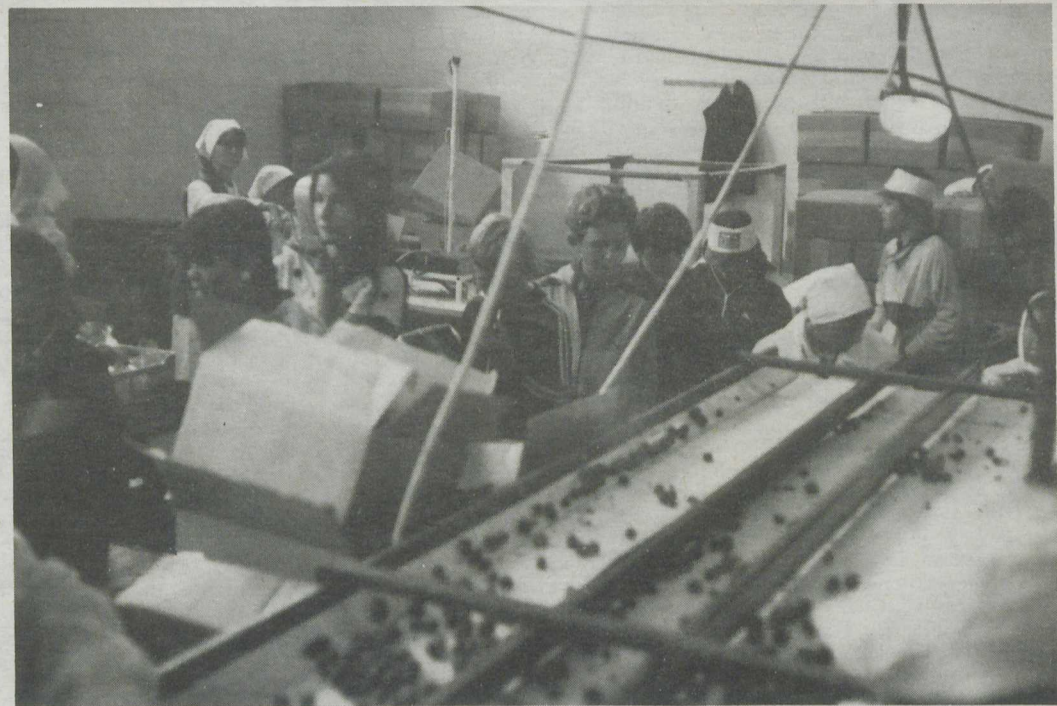
A tábor szervezésekor arra törekedtünk, hogy olyan tanulókat hívjunk meg, akiknek már van némi fogalmuk, érdeklődésük a mezőgazdasággal kapcsolatban. Ezt az elképzelést végül is sikerült elérni: a negyvennégy tanulóból a tesztlapos fölmérés alapján harminchárom tanuló (75%)

a mezőgazdaságban szeretne elhelyezkedni. Huszonkét tanuló mezőgazdasági gépszerelő, kettő agrármérnöki pályát jelölt meg. A gyermekek a látogatás alkalmával érdeklődően és jól kérdeztek. A tábor élete nagyon jó hangulatú volt. A záráskor a legjobban szereplő pajtásokat, a tisztasági versenyt, és a sportrendezvényeket jutalmazta a tábor vezetősége. Befejezésül köszönetet kívánok mondani a területi szövetségeknek, a tanulókat küldő termelőszövetkezeteknek, a Heves Megyei Ifjúsági Bizottságnak és a Hatvani Lenin Termelőszövetkezetnek a személyi és anyagi támogatásért.

Kontsits Pál

A szerző felvételei

A Hatvani Lenin Termelőszövetkezet kerekharaszi oktatóbázisának kapuján belépve gyönyörködve szemléljük a szép épületet, a tővében meghúzódó, muzeális értékű régi munka- és erőgépeket, amelyek a termelőszövetkezeti mozgalom hőskorában szolgálták a mezőgazdasági termelést.

Házigazdánk, Tóth János, a termelőszövetkezet műszaki főágazatának a vezetője beljebb invitál bennünket, s a korszerű, új épület emeletére, egy szerényen berendezett irodába kísér fel. Jövetelünk célját gyorsan tisztázzuk: szeretnénk megismerni és bemutatni az itt folyó tevékenységet, az intézmény múltját, jelenét és jövőjét megismertetni mindazokkal, akik még egyáltalán nem, vagy csak kevésbé ismerik. Tóth János egy pillanatra elgondolkodik, majd kérdést sem várva kezdi mondókáját.

— Az 1970-es évek elején azt tapasztaltuk,

A szerző felvétele

A hatvani általános iskolások egyik szakköri csoportja.

Követendő példa

Gépszerelőszakmunkás-képzés

hogyan fokozatosan csökken termelőszövetkezetünkben a traktorosok és a szerelők száma. Minden évben nyugdíjba mentek néhányan, s volt olyan is, aki más munkaterületen kereste a boldogulását. A létszám csökkenéséből adódó probléma súlyos teherként nyomta mindannyiunk vállát, megoldást kellett keresni az utánpótlásra. Úgy gondoltuk, legkézenfekvőbb, ha mezőgazdasági gépszerelőszakmunkás-képzést indítunk szövetkezetünkben.

Szövetkezetünk párt- és gazdasági vezetése engem bízott meg a feladattal, s így nemcsak szülőatyja lettem e gondolatnak, hanem gyakorlati végrehajtója is. Fölkerestük a Hatvani 213. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézetet, ahol már folyt ilyen jellegű oktatás, s Ambruzs Sándor igazgatónak elmondtuk gondoljainkat, elképzelésünket. Ő nagy örömmel üdvözölte és támogatta terveinket, s azok megvalósítását, annál is inkább, mert Szalka János és Tóth Sándor személyében kitűnő oktatók álltak rendelkezésre. Mindez 1974 késő őszen történt, de mi már az 1975/76-os tanévben indítani akartuk a gyakorlati oktatást.

Nos, itt Kerekharaszon egy 96 négyzetméter alapterületű épületünket satupadokkal, szerszámokkal rendeztük be. Az 1975/76-os tanévben tizennégy elsőéves tanulóval meg is kezdődött a munka. Kiderült azonban, hogy egy vetőgép alig fér be a satupadok közé, s bizony a munka nagy részét a gyerekek a szabad ég alatt végezték. Nem álltunk meg ezen a ponton. Van tanműhely, ha szegényes, kezdetleges is, s oda most már folyamatosan biztosítani kell a tanulókat. Már a második tanévben felkerestük a hatvani és a környező általános iskolákat Kontsits Pál barátommal azzal a céllal, hogy műszaki szakköröket szervezzünk, így is fölkelte az érdeklődést a mezőgazdasági gépszerelő szakma iránt. Boldogan és Heréden azóta is vezetjük a szakköröket, sajnos a hatvani gyerekeknek megindított szakkör három év után megszűnt.

A hatvani 4. Sz. Általános Iskolában 1984-ben fakultatív jelleggel bevezették a műszaki oktatást, amely azóta itt, a tanműhelyben zajlik. Nem volt eredménytelen a munkánk, hiszen ezekből a szakkörökből évenként öt-hat gyerek jelentkezett mezőgazdasági gépszerelőnek. A gyakorlati kiképzést itt kapták, illetve kapják nálunk.

Azt gondolom, nem érdektelen a számszerű fejlődést említeni, mert ez bizonyos mértékig megvilágítja erőfeszítésünk eredményeit. Az első esztendőben a három évfolyamon huszonhárom tanuló volt, most az 1985/86-os tanévben harminchárom elsős,

tizenkilenc másodikos és tizenkilenc harmadikos tanuló kap gyakorlati kiképzést. Az utóbbi tíz évben százötvennyolc tanuló végzett mezőgazdasági gépszerelőként, az utóbbi három esztendőben hatvanan már traktorvezetői jogosítványt is kaptak közülük. Nem nagy ez a szám, de a mi gondjainkat megszüntette, hiszen évenként négy-öt végzős tanuló maradt. Ma is itt dolgoznak tizenkilencen közülük, hatan traktorosként, tizenhárom szerelőként.

Azonban kicsit előre ugrottam az időben, ugyanis közben még néhány feladatot meg kellett oldanunk. Legfontosabb volt a tárgyi feltételek megteremtése, hogy az egyre bővülő létszámot minél jobb körülmények között tudjuk foglalkoztatni.

A meglévő tanműhely mellé 1979-ben egy kisebb szerelőcsarnokot akartunk építeni, s ehhez a Szakmunkásképző Alaptól kértünk segítséget. Időközben eredeti elképzelésünket felülvizsgáltuk, és arra a megállapításra jutottunk, hogy ez továbbfejlesztésre nem alkalmas.

Megépítettünk tehát egy teljesen új, 324 négyzetméteres szerelőcsarnokot, mellé 105 négyzetméter alapterületű oktatótermet, amely emeletráépítéssel ugyanennyivel bővíthető. Ezt 1982-ben birtokba vettük. Azonban még itt sem álltunk meg, ugyanis újabb szerelőcsarnok, szociális épület vált szükségessé, amelyből csak a szociális létesítményt építettük meg, s néhány nagyon szükséges modern szerszámgépet vásároltunk. Mindezt együtt 1984. november 7-én adtuk át tanulóinknak. Most tehát ott tartunk, hogy az elsős tanulóink teljes létszámában, a második és harmadik évesek fele létszámában itt kapnak gyakorlati képzést, korszerű körülmények között, jól felszerelt tanműhelyben. Tanulóink megismerik a legújabb erő- és munkagépe-

ket, ezeken sajátítják el a szakmát. A gyakorlatban találkozunk a számítógép és a munkafolyamat kapcsolatával, mert mi a számítógépes adatheldolgozási rendszert alkalmazzuk. Már megvásároltunk egy videoberendezést, amelyet az oktatásba akarunk bekapcsolni, egyelőre sajnos nincs megfelelő oktatófilm hozzá.

Jövőbeli terveinkről csak annyit, hogy nem mondtunk le a további bővítésről, amelyhez szövetkezetünk három és fél millió, a Hatvani Városi Tanács hárommillió forinttal járul hozzá, a hiányzó összeget pedig pályázat elnyerése útján szeretnénk előteremteni. Végös célunk, hogy mind a három évfolyam tanulóinak korszerű körülmények között a legújabb technikai felszerelésekkel tudjuk biztosítani a gyakorlati foglalkozást. Erre azért is szükségünk van, mert három éve tíz-tizenöt egyetemista nálunk tölti nyári gyakorlatát, így szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy a mezőgazdaság műszaki ágazatában az általános iskolától az egyetemig segítjük a korszerű képzést. Eddigi tapasztalataink azt mutatják, hogy hasznos amit teszünk, tehát minden nehézség ellenére is vállaljuk a további tennivalókat.

Tóth János nem panaszkodik, nem mondja, hogy ellenzőik, akadályozóik is akadtak elképzeléseik megvalósítása során. Szerencsére többen voltak a segítő szándékú emberek, akik sokat tehettek az oktatás, képzés megindításáért, s azóta is folyamatosan támogatják a jó elképzeléseket.

Mit fűzhetünk még mindehhez? Talán csak annyit, hogy gratulálunk az eddigi eredményekhez, további sok sikert kívánunk minden közreműködőnek, s kívánjuk: legyen minél több követőjük az ország termelőszövetkezeteiben.

Szémán Béla

A tanműhelyt a japán pedagógusküldöttség is érdeklődéssel tekintette meg.

